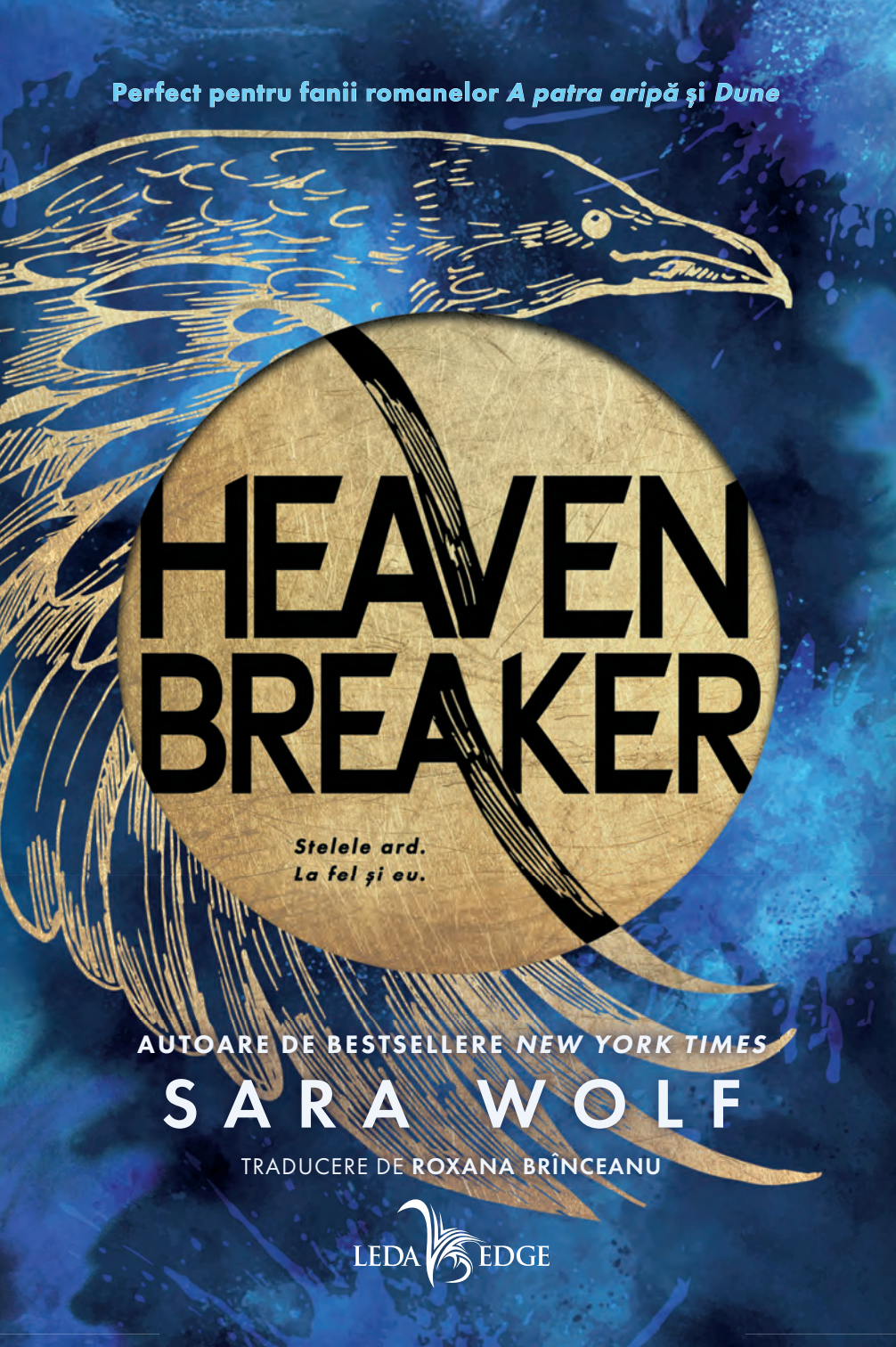

Perfect pentru fanii romanelor *A patra aripă* și *Dune*

HEAVEN BREAKER

*Stelele ard.
La fel și eu.*

AUTOARE DE BESTSELLERE NEW YORK TIMES

SARA WOLF

TRADUCERE DE ROXANA BRÎNCEANU

LEDA EDGE

S A R A W O L F

HEAVEN BREAKER

Traducere din limba engleză de
ROXANA BRÎNCEANU

LEDA EDGE

Pentru Ruth. Acum mie îmi e dor de tine!

Heavenbreaker este o poveste sci-fantasy cu ritm alert, plasată în lumea brutală și competitivă a luptelor în armuri mecanice, care include elemente legate de suferință, violență, omucidere, intenții și acte sinucigașe, spitalizare, consum de droguri, otrăvire, pierderea controlului asupra corpului, descrieri ale traumei religioase, prejudecăți privind clasele sociale, descrieri ale exploatarei sexuale și ale înecului, prezentate explicit. Violența domestică și abuzul sexual sunt doar sugerate. Acesta este un avertisment pentru cititorii care ar putea fi sensibili la astfel de aspecte.

Dacă tu sau cineva cunoscut vă gândiți la sinucidere, să știți că nu sunteți singuri. Vizitați antisuicid.ro și ajutați la salvarea unei vieți.

PARTEA I

IEPURELE

0. Ignescō

ignescō ~ere, vb. intr.

1. a începe să ardă, a lua foc

N ACELAȘI AN, PE ACEEAȘI STAȚIE SPAȚIALĂ CARE ORBITEAZĂ în jurul gigantei gazoase verzi Esther, trei copii împlinesc cinci ani.

Unul dintre ei este o fetiță cu părul negru ce sare desculță pe o țeavă de oțel care scuipă vapori de sulf. Cruci învechite atârinate de sârma ghimpată și holocrane pe jumătate sparte îi urmăresc călătoria de sus, iar reclamele la cafea și la purificatoare de aer îi fac cu ochiul ca niște părinți iubitori. Într-o mână, ține un coș cu bunătăți adunate din gunoaie pentru mama ei – pâine arsă și bucăți de fructe pe care nu le vrea nimeni. Nu și-a întâlnit nicio dată tatăl, dar visează la el.

Un alt copil este un băiat cu părul platinat și mult mai mic decât tovarășii săi. Haina îi e brodată cu argint și pantofii îi sunt strălucitori și noi, dar fața îi este mânjită cu propriul sânge și excremente vechi de câteva zile. Plânge și tot plânge în timp ce mama lui îl conduce ținându-l de cot pe holurile de marmură ale vilei lor până în cockpitul unei bestii de metal roșu. Ușa cockpitului glisează și se închide în urma lui, iar el izbește cu pumnii în

ea, implorând să fie lăsat să iasă. Visează la libertate, dar nu a avut niciodată parte de aceasta.

Ultimul copil este o fată cu ochi la fel de adânci și de albaștri ca un lac întunecat. Stă ghemuită sub o pătură de pene albe, chițâind de bucurie când tatăl ei își bagă capul pe ușă înainte de culcare. La lumina unei hololumânări, îi citește povestea Războiului Cavalerilor de pe bătrânul Pământ – patru sute de ani și cinci miliarde de morți în urma lui –, iar dincolo de fereastra fetei există doar spațiu negru, stele argintii și o imensă planetă verde cu o furtună albă de oxid de siliciu ce se rotește încet pe fața ei. Fata visează la o mare onoare, și o va obține.

Dar apoi va pierde totul.

CINCISPREZECE ANI MAI TÂRZIU

1. Acies

aciēs ~ēī, s. f.

1. muchie ascuțită
2. linie de luptă

CÂND L-AM ÎNTÂLNIT PE TATA PENTRU PRIMA DATĂ, AM vorbit despre trandafiri, despre senzația teoretică a ploii și despre parfumul de liliac ce plutea dinspre mama atunci când îmi peria părul. O, și despre pumnalul din spinarea tatălui meu. Am vorbit și despre asta.

Dar numai pentru scurt timp.

Acum e mort. Și probabil că în curând voi fi și eu.

Trag aer în piept și rotesc mânerul placate cu aur ale chiuvetei sale. Sub apa ce curge ușor, îmi spăl mâinile și îi privesc sângele cum se rotește în jurul scurgerii. Puțin câte puțin, mi-l răcăi de sub unghii.

Luminile din baia biroului său sunt blânde și constante. Deloc asemănătoare cu cele fluorescente care pâlpâie continuu în apartamentul meu din Low Ward. În lumina vie, văd fiecare cusătură destrămată din tunică peticită de sub deghizarea mea în haină de îngrijitor și fiecare ruptură veche pe care mama a reparat-o cu fibre de plastic pe post de ață.

Mă cutremur când văd fața care mă privește în oglindă. Seamănă cu a tatei. Același păr negru, deși al lui era încăruntit. Aceiași obraji dispuși într-un unghi ascuțit.

Și amândoi avem aceiași ochi albaștri tăioși ce par morți pe interior.

Nu. Nu „avem”. Aveam.

O bătaie în ușa biroului mă face să sar în sus, apoi un glas mătos strigă de pe cealaltă parte:

— Duce Hauteclare?

Mi se oprește inima. Asistentul tatei.

O clipă, măruntaiele mi se răsucesc de nerăbdare și respirația devine superficială. Acum se va întâmpla?

Oare voi muri acum, când va intra, când va vedea sângele băltind pe covor și va scoate un pistol de lumină dură? Voi muri când va chema gărzile și acestea mă vor arunca prin sas în spațiu pentru a mă alătura cadavrului tatei? Sau va trebui să aștept într-o celulă înainte de a primi așa-zisa lor dreptate – o moarte chinuitoare, arzând sub o gură de aerisire cu plasmă?

Eu, Synali Emilia Woster, mi-am ucis tatăl, un duce de la curtea strălucitoare a regelui Nova, Ressimus al III-lea. După atâtea luni de planificare, de așteptare, de urmărire... am făcut-o. Tot ce mi-a mai rămas acum este să evadez înapoi pe aleile din Low Ward.

Vocea asistentului e nevinovată:

— Armăsarul dumneavoastră vă așteaptă în hangarul șase, Alteț. S-a emis avertismentul de 20 de minute, așa că vă rog să trimiteți în scurt timp călărețul ales!

Pași pe holul de marmură de afară semnalează plecarea asistentului – mici miracole –, și totuși încă simt un fior în măruntaie. Nu e singurul care mă așteaptă afară. Gărzile, camerele de filmat... Mi-am planificat la minut traseul de intrare în sala de turnir, dar, cu răzbunarea arzându-mi în sânge, ruta de scăpare a fost doar o idee vagă.

Abia acum îmi dau seama, cu sânge-rece: nu există ieșire.

Mă uit la casca de călărie albă și elegantă de pe blatul de marmură, un leu auriu cu aripi ce împodobesc viziera. Leul zburător este emblema Casei Nobile Hauteclare – Casa *mea*, o Casă din care nu știam că fac parte până acum șase luni.

Tatăl meu, ducele Hauteclare, a condus-o ca un despot, așa cum sunt conduse toate Casele nobile – afaceri necinstite, rețele de droguri și protejarea traficantilor de arme. Am crescut văzând cum Casele nobile jefuiau și distrugneau Low Ward: încet, perfid, apoi dintr-odată, când onorabilul duce a trimis un asasin să ne ucidă pe mama și pe mine.

Eu am supraviețuit. Ea, nu.

Privirea îmi cade pe petele de sânge vâscoase și întunecate de pe covorul din biroul lui. Urme de pași roșii, urme de târâre roșii. Mă întorc, cu umerii tremurând. Dincolo de fereastra biroului se întinde, și mai întunecat, spațiul. Stația noastră este una dintre cele șapte construite în timpul Războiului Cavalerilor, o arcă uriașă ce protejează rămășițele umanității după ce inamicul a ras suprafața Pământului cu focuri laser. Cavalerii au învins în cele din urmă, dar, în ultimul lor atac, inamicul a azvârlit cele șapte Stații în tot universul cu ajutorul unei puteri misterioase, și astfel am rămas aici, singuri, orbitând în jurul gigantei gazoase verzi Esther și încercând cu disperare s-o terraformăm și să luăm contact cu celelalte Stații.

Mă holbez la Esther până când îmi lăcrimează ochii. Nu știu ce să fac. Viața mea de când a murit mama a fost una ordonată: mâncare, somn, pregătire – o listă de pași pe care am urmat-o până la capăt. Îmi ating încheietura mâinii drepte, dreptunghiul de lumină albastră implantată înflorindu-mi sub piele și proiectându-mi vizorul în aer într-o perfectă hologramă plutitoare. Ating cronometrul și îl setez pentru 60 de secunde. Un minut de slăbiciune. Atât îmi voi permite.

Strâng pandantivul cu cruce al mamei din jurul gâtului până când simt cum îmi mușcă din palmă.

„E în regulă să plângi, suflețel.”

Îmi las lacrimile să-mi spele stropii de sânge de pe față. Sângele lui a distrus totul.

El a ucis-o și a încercat să măucidă și pe mine. Tatăl meu, familia mea, bărbatul pe care nu l-am întâlnit niciodată, cel la care visam în copilărie, bărbatul puternic și bun, așa cum mama spunea mereu că este... De ce? Nu, știu de ce. Am plătit cu propriul trup și suflet în ultimele șase luni pentru a afla de ce.

Suspine înăbușite îmi ricoșează în piept ca o durere înghițită pe jumătate, ca o furie, ca disperarea însăși. Totul iese din nou la iveală ca un val oribil în timp ce cifrele albastre ale vizorului numără sumbru în aer: *Cinci. Patru. Trei. Doi.*

Unu.

Lacrimile îmi curg tot mai lent și apoi se opresc. Nu s-a terminat. L-am ucis pe tata, dar nu a dispărut *cu adevărat*. I-am distrus trupul, dar nu și lumea lui. Lumea mea era mama, dar lumea lui era alcătuită din reputația, creditele, puterea și mândria lui. A ucis-o pentru putere. Pentru *Casa* lui. Atât timp cât Casa Hauteclare va rămâne în picioare, el va trăi.

Nu pot dizolva o Casă nobilă; nimeni, cu excepția regelui însuși, nu poate face asta. Dar *pot* dezonora una.

Nu există scăpare, dar pot să mor așa cum vreau.

Dintr-odată, un vuiet slab străbate pereții biroului: mulțimea din arenă. Așteaptă afară cel mai mare spectacol dintre toate – un turnir al călăreților. Doar nobilii cu sânge pur au voie să călărească în astfel de turniruri, dar eu voi ignora acest lucru. Eu sunt rușinea despre care se vorbește în șoaptă la curtea regelui Nova, jumătate sângele nobil al tatălui și jumătate sângele plebeu al mamei – fiica lui bastardă.

Iar dacă eu sunt motivul pentru care a murit mama, atunci tot eu voi fi motivul pentru care Casa Hauteclare va avea aceeași soartă.

Nu am călărit niciodată. Armăsarii, giganticele armuri mecanice pe care nobilimea le călărește în turniruri, nu sunt pentru plebei; au fost mașini de ucis concepute pentru cavaleri în Război.

Nobilii trebuie să se antreneze din copilărie pentru a călări un armăsar, altfel vor muri în şaua lui.

Îmi înghit un ghimpe de frică. La fel ca majoritatea celor din Low Ward, mi-am petrecut copilăria urmărind turnirurile nobililor pe vizorul meu. Ştiu cum arată din exterior şi numai din exterior. Nobilii participă şi tot nobilii sunt spectatori. Bastarzii nu călăresc. Ar fi o ruşine de neiertat pentru orice Casă care i-ar permite unui bastard ca mine să călărească.

Costumul de călăreţ de rezervă din dulapul tatălui meu străluceşte, alb cu vârfuri de aur. Obişnuia să călărească pentru Casa Hauteclare înainte să-l prindă vârsta din urmă, iar ironia nu-mi scapă; acum, vechiul său costum îmi va permite să-i fac Casa de ruşine odată pentru totdeauna. Nu voi muri în linişte. Moartea mea va fi un foc de răzbunare.

Teaca masivă este făcută dintr-un material asemănător cu pielea lăcuită şi e de două ori mai mare decât mine, dar, când mi-o trag peste cap şi apăs manşetele de aur de la încheieturi, mi se ajustează pe corp cu un singur şuierat, strângându-se de carnea mea pe jumătate lihnită de foame.

Îmi pun casca pompoasă pe cap şi, în reflexia dulapului, viziera opacă o înghite pe cea care am fost şi mă transformă în cea care trebuie să fiu.

Voi ascunde petele de sânge ale familiei noastre aşa cum a făcut tata: cu alb şi auriu peste tot.

2. Aureus

aureus ~a, ~um, *adj.*

1. acoperit în aur, aurit

MĂ ÎNTORC PE PROPRII PAȘI, ÎNDREPTÂNDU-MĂ SPRE hangarul șase. Trebuie să mă mișc repede, căci am pierdut minute prețioase împingând trupul tatei afară prin sas. Pasajul cavernos se profilează amenințător în marmură rece și oțel. Stația este suficient de mare pentru a găzdui trei secțiuni – Law Ward, Mid Ward și Noble Ward –, dar sala de turniruri este mai grandioasă decât orice clădire de pe Stație cu excepția palatului regelui. Deoarece călăria este singurul sport aprobat atât de rege, cât și de biserică, sala de turniruri este un far al distracției și al petrecerii timpului liber, unul dintre puținele locuri în care oamenii de rând sunt bineveniți să-și cheltuiască creditele și să umple tribunele.

Grăbesc pasul și o iau la stânga spre hangarul șase, urmărind luminile portocalii sculptate în formă de îngeri. Cât de ușor trebuie să le fie nobililor dacă își pot pierde timpul făcând lumini atât de frumoase! Au hrană din belșug și medicamente suficiente ca să vindece orice răceală pe care o pot căpăta, în timp ce

printre noi, ceilalți, vărsatul roșu face ravagii fără să se întrevadă vreun sfârșit. Semnele de vărsat de pe obrajii mei mă ard – l-am căpătat cu mult timp în urmă și abia am supraviețuit. Fața tatălui meu, pe de altă parte, era groaznic de netedă. Nobilii nu trebuie să supraviețuiască niciodată. Ei hotărâsc cine supraviețuiește.

Rangul de duce este cea mai înaltă poziție în cadrul unei Case. El supervizează o mână de lorzi, iar mâna de lorzi îi supervizează apoi pe numeroșii baroni care ne mențin pe noi, ceilalți, în sărăcie, la mila aristocrației și a nenumăraților lor prieteni din toate părțile. Ei stabilesc cine trăiește, cine primește rații de proteine și cine moare.

Dar, de data asta, am hotărât eu. De acum încolo, eu sunt singura care stabilește când și unde voi muri.

Și asta va fi în interiorul unui armăsar.

Mă uit încruntată la steagurile impunătoare ale Caselor nobile care împodobesc sala de turnir: dragonul purpuriu-auriu al Casei regelui – Casa Ressimus – atârna mai proeminent decât oricare altul. Fanilor nu le este permis să se apropie de hangare, dar un grup s-a strecurat oricum, așteptând cu flori de seră și caiete pentru autografe – hârtie adevărată, valoroasă, și fanatism adevărat, deși inutil – să treacă pe lângă ei călăreții lor favoriți.

— Cine e ăla? șoptește o fată, cu ochii la mine.

— Călărețul lui Hauteclare, răspunde un bărbat de lângă ea. Singura Casă care poartă un alb atât de strălucitor este Hauteclare.

— Dar... e o fată. Credeam că ducele Hauteclare călărește armăsarul lor.

Bărbatul clătină din cap.

— Lady Mirelle Ashadi-Hauteclare călărește acum pentru ei. Ducele s-a retras în urmă cu trei ani. Rănirea lui la cap în ultima Cupă Supernova...

Mi-i scot din minte la fel de ușor cum aș da mai încet cadranul de la un vizor. Am folosit vizorul de pe încheietura lui muribundă

pentru a o contacta pe această „Lady Mirelle” și i-am spus că meciul din turnir a fost amânat cu 30 de minute. Ea va fi cea mai mică dintre problemele mele.

Călăria este o profesie pur nobiliară, cu o întreagă academie dedicată acesteia. Armăsarii înșiși sunt mașini extrem de bine puse la punct, extrem de complexe, și o singură mișcare greșită înseamnă sfârșitul. În ciuda faptului că urmăresc acest sport, voi face cu siguranță multe mișcări greșite care astăzi se vor sfârși cu propria mea moarte.

Cu toate astea, curtea nu va ști că sunt o bastardă până când nu va deschide cockpitul armăsarului și nu va lua casca de pe cadavrul meu. Semnele de vărsat de pe obraji vor dovedi că sunt o plebee fără credite ca să le repare, iar testul ADN va dovedi ceva și mai rău – că sunt bastarda Casei Hauteclare. Aceasta va fi prima și singura Casă din istorie care va păta sfânta lume a călăriei.

Un fior îmi străbate șira spinării. Această moarte va dura mai mult decât arderea cu plasmă a sistemului judiciar, dar îi va dura pe ei mai mult decât pe mine.

Un călăreț înalt, cu umeri lați, îmi atrage atenția în timp ce se apropie. E îmbrăcat într-un costum roșu, atât de aprins, încât mă doare să-l privesc. *Sânge pe covorul tatei; sânge pe gâtul mamei.* Un blazon cu un șoim maro țipă deasupra coifului cu creastă al călărețului, dar nu cunosc Casa căreia îi aparține – sunt 51 de Case la curtea regelui, și doar nobilii se obosesc să memoreze blazoanele a zeci de tovarăși ticăloși de-ai lor.

Îmi ridic bărbia. Cândva, aș fi putut să simt teamă fie și numai în fața înălțimii acestui călăreț care se profilează deasupra mea, a felului în care costumul lui strâmt de culoare roșu-aprins îi scoate în evidență fiecare mușchi câștigat din greu pe corpul lui impresionant. Poate că aș fi simțit neliniște văzând modul în care se mișcă fără efort pe podeaua de marmură, ca un foc lichid. *Ceva atât de mare nu ar trebui să se miște cu atâta grație.* Dar tot ce

simt acum e sfârșitul ce mă atrage spre el la fel de inexorabil ca un generator de gravitație.

Ajungem unul lângă celălalt și umărul Călărețului Roșu se ciocnește de al meu. *Intenționat*. Mă clatin, dar el nici măcar nu-și ridică viziera ca să-și ceară scuze. O voce adâncă iese estompată de difuzoarele din cască:

— Ești pilită, Mirelle? Interesant mod de a-ți începe sezonul! Să-ți trimit o sticlă din bunul whiskey de pe Pământ? Să toastăm după ce te bat într-o singură rundă.

Păstrez tăcerea. El mă ocolește ca un câine flămând.

— Hmm, pari mai slabă. Te-ai zgârcit cu legumele?

Vocea m-ar da de gol, dar dacă nu reacționez deloc aș atrage și mai multe suspiciuni. Călărețul Roșu se întinde spre mine, iar eu ridic instantaneu mâna ca să-l interceptez. Palmele noastre îngheață una peste alta, iar adrenalina îmi urcă fierbinte în stomac. Își înclină casca, iar ochiul șoimului de pe blazon mă privește ca o mărgică.

— Ești feroce azi, nu? Mai avem încă 15 minute până la lansare. Să mergem la dușuri, doar noi doi?

Încearcă să-și întrepătrundă degetele cu ale mele, dar, cu toate că el e mai înalt și mai puternic, timpul petrecut de mine la bordul căutând informații despre tatăl meu m-a învățat foarte bine arta blocării brațului.

Îi dau cotul pe spate, iar mârâitul lui de durere răsună cu putere în timp ce prelungesc lovitura cu ajutorul piciorului și îl trântesc la pământ, imobilizându-l sub mine. Pieptul îmi tresaltă în timp ce mă uit în viziera lui neagră, lipsită de suflet, pe care se reflectă casca mea alb-aurie.

Singura urmă de umanitate la Călărețul Roșu este felul în care pieptul său uriaș se lasă odată cu fiecare respirație sacadată. Încheieturile mele nu sunt decât niște oase în comparație cu ale lui. Este atât de ridicol de masiv, încât destrămarea prizei mele ar trebui să

fie o joacă de copii, dar, dintr-un motiv necunoscut, rămâne sub mine mult mai mult decât ar trebui. O respirație. Trei.

Căldura trunchiului său îmi arde interiorul coapselor. O senzație de căldură mi se mișcă pe spate... degetele lui, care încearcă să mă apuce de braț. Strâng și răsucesc, trântindu-i brațul la pământ deasupra capului. Căștile noastre sunt brusc prea aproape, vizieră neagră pe vizieră neagră. Senzația unei corzi prea întinse se instalează în pieptul îmi cuprinde pieptul.

El cedează primul. Își ridică viziera numai puțin, iar lumina dură neagră și lucioasă se dizolvă pentru a dezvălui ochii căprui de culoarea lemnului roșu – ca pandantivul mamei, calzi, maroniu-roșcați și vii, cu gene întunecate.

— Dacă mă voiai așa, râde el încet, tot ce trebuia să faci era să mi-o ceri.

Este un nobil până la capăt – căutător de plăceri, arogant, ignorant. Cupa sportivă nu face mare lucru pentru a-i ascunde entuziasmul, dar acest entuziasm face o treabă extraordinară în a-i distra atenția de la impoziția care stă deasupra lui. Rânjetul meu dezgustat din spatele vizierei e prima expresie pe care o adopt la adresa unui alt om de... săptămâni? Luni?

Fanii turnirului se strâng în jurul nostru pentru a înregistra totul pe vizoarele lor, iar încheieturile mâinilor le strălucesc cu sclipirea albastră a unei duzini de holocrane proiectate.

— O confruntare fizică între călăreți înaintea unui meci înseamnă fault! strigă cineva.

— N-ar trebui să chemăm un arbitru? întreabă altul.

„Arbitru.” E mai puțin un cuvânt cât un junghi în creier, o avertizare – *o autoritate este singurul lucru care te poate opri acum*. Mă ridic și mă îndepărtez rapid de el.

— Nu, oftează Călărețul Roșu săltându-se în picioare. Nu chemați arbitru, e vina mea! Mi-am cam făcut-o cu mâna mea.

— Dar ea ți-a sucit...

— Ați văzut cu toții, îl întrerupe el pe fanul care țipă, cu ochii fixați la mine, evaluându-mă. Continuă fără să-și ferească privirea: Am încercat să-mi manifest emoțiile fără să-i cer mai întâi permisiunea doamnei. Eu aş considera justificată reacția ei.

Apasă butonul de pe partea laterală a vizierei și își ascunde din nou ochii în spatele întunericului, dar, ca orice nobil care-i jură credință regelui Ressimus, are pictată o aureolă de lumină neagră pe frunte. În strălucirea ei albastruie slabă îi surprind conturul vag al buzelor strâmbându-se într-un zâmbet afectuos – afecțiune adresată adevăratului călăreț al lui Hauteclare, Mirelle.

Merg mai departe pe hol, lăsându-l pe Călărețul Roșu să se înece în fanii lui, râsul lui gros zgâriindu-mi auzul.

În cele din urmă apare și hangarul șase. Stindardul cu leul înaripat al Casei Hauteclare flutură deasupra în alb și auriu. Un rând de membri ai echipei de mentenanță Hauteclare, în uniforme albe strălucitoare, se înclină în timp ce mă apropii. Șeful de echipă își dă jos ochelarii de protecție; are fața netedă. Ar trebui să fie puternic marcat de expunerea constantă la torțe laser, dar presupun că nobilii plătesc pentru ca până și echipele lor de întreținere să fie păstrate „frumoase”.

— Exact la timp! Zâmbește și reia: Ghostwinder e în formă bună azi, milady. Decontaminarea este gata și vă așteaptă.

Dau din cap și mâinile îmi tremură în timp ce trec pe lângă șeful de echipă. Trebuie să mă urc în acest armăsar Ghostwinder cât mai repede posibil, căci anunțul pe care i l-am trimis de la încheietura tatei n-o va ține mult timp departe pe Mirelle. Din fericire, probabil are o siluetă asemănătoare cu a mea, altfel aş fi fost descoperită până acum.

Ochii mei găsesc ușa albă a hangarului armăsarului. Ceva este sculptat în ea, reliefat ușor și maiestuos – o poveste, dar nu despre îngerii și demonii obișnuiți ai bisericii. Este un bărbat călare pe un cal, cu sulita proiectată holografică spre ceea ce pare a fi o

mie de șerpi unduitori. Strâng din ochi; nu sunt deloc șerpi, ci *tentacule*, unite de o masă centrală labirintică, fiecare cu un rând de colți pe burtă.

Inamicul.

Nu au mai rămas imagini adevărate cu ei – diplomații regelui insistă că Războiul a ras toate băncile de date, iar preoții le repetă afirmațiile spunând că lucrarea răului este adesea greu de văzut. Dușmanul malefic împotriva căruia călărește Sfântul Jorj descris pe ușa hangarului nu are o formă reală, și are mai puține trăsături definitorii decât metafora tipică exagerată a unei biserici. Întotdeauna am avut îndoieli că aceasta este adevărata formă a inamicului; istoria e rareori exactă și e scrisă doar de învingători.

— Sfântul Jorj arată bine astăzi, nu-i așa, milady? întreabă șeful de echipă. Întrucât tac, insistă: Întotdeauna m-a consolată. Îmi amintește de Război, de toți acei armăsari și cavaleri curajoși pierduți în fața inamicului. Îmi amintește că există un mare sacrificiu ce a venit din călărit și... în fine! Sunt onorat să fac parte din toate astea, milady.

Bineînțeles că ești. Nobilii își împart bucuroși resturile de la mesele lor ca să ne păstreze recunoștința.

Dau din cap, iar șeful de echipă apasă un buton de pe perețele de marmură sintetică. Ușa hangarului alunecă încet în sus, iar eu pășesc singură în lumina puternică în vreme ce tentaculele în relief flutură și se strâng laolaltă în urma mea. Nu mai e război. Inamicul a dispărut. Noi am câștigat. Acum luptăm împotriva noastră înșine.

Eu nu sunt un cavalier.

Dar astăzi voi muri ca unul.

3. Bellicus

bellicus ~a, ~um, *adj.*

1. care aparține sau se raportează la război
2. beligerant

N HANGARUL ȘASE E FOARTE FRIG.

Stația, în ansamblu, nu rămâne niciodată fără frig. Spațiul este peste tot în jurul nostru, așa că frigul există din belșug. Căldura este cea care contează. Căldura înseamnă supraviețuire.

O dată pe an, nobilii taie încălzirea în Low Ward ca să „păstreze energia Stației”. Au chiar și tupeul de a o numi sărbătoare: Winterfolly. Ceața se adună pe străzi, iar acidul sulfuric care se scurge din gurile de aerisire se cristalizează în sulite de culori stridente. Oamenii mor înghețați în paturile lor, și totuși nobilii insistă să sărbătorim.

Toată ura din inima mea a devenit o singură lamă care mă împinge înainte.

Ceața din hangarul șase e chiar mai densă decât cea din timpul Winterfolly. Abia văd. Cum să găsesc drumul spre șaua armăsarului în halul ăsta?

— Decontaminarea începe în cinci, patru, trei, doi...

Vocea mecanică și calmă reverberează, iar eu mă feresc de laserul albastru care se îndreaptă brusc spre mine. Se răsfiră peste

corpul meu, o rețea de raze care analizează fiecare unghi – un fel de sistem de identificare. Probabil îl trec, pentru că apoi casca înăripată și costumul alb se unesc brusc sub bărbie. Aud un șuierat fierbinte în timp ce urechile îmi pocnesc și se adaptează, și, într-o singură năvală înăbușită de cască, ceața groasă din hangar este aspirată în altă parte, lăsând în urmă doar pereții de marmură curată, alb-aurie.

— Decontaminare completă. Vă rugăm să vă îndreptați spre șa!

Vocea este la fel de rece pe cât de arzătoare este frica mea reprimată. Spațiul nu iartă, nici măcar în interiorul unui armăsar. Călăreții mor în șa, dar acestea sunt cazuri puține și foarte rare. În timpul sezonului de turniruri, știrile relatează mai mult despre membrele rupte ale călăreților și pierderea funcțiilor cerebrale, dar eu *trebuie* să mor în acest armăsar. Nu doar să fiu rănită, ci să am parte de o moarte reală, definitivă. Nu există altă opțiune; moartea mea trebuie să afecteze Casa Hauteclare așa cum viața mea nu a izbutit.

În colțul vizierei, observ o mișcare alunecoasă, o ușă ce se deschide în peretele de marmură. Singura ieșire.

Am învățat că, atunci când frica mușcă, trebuie să ripostezi, altfel te va mânca de tot.

Merg înainte, ignorând bătăile inimii.

Următoarea încăpere este aproape identică; singura diferență este cercul de pe jos, suficient de mare pentru a găzdui confortabil trei persoane și făcut în întregime din sticlă neagră, mărginit la bază de un inel de smarald strălucitor. Fiecare armăsar are o șa, scaunul din care călărețul poate controla armăsarul. Asta trebuie să fie.

Pășesc și aștept, tremurând. După o clipă, inelul de verde se ridică cu un vuiet, subțire, translucid și colorând lumea în nuanțe de smarald în timp ce se închide în jurul meu într-un tub de lumină aspră. Ceva plescăie brusc pe sticla neagră de lângă piciorul meu – un glob de culoare bleu pal – și apoi altul și altul. Prind unul în mână; seamănă cu gelul medical ieftin pe care îl găsești în orice trusă de prim ajutor.

La început, cred că este pe bază de ulei din cauza strălucirii iridescente, dar... strălucirea provine de la mii de spirale argintii ciudate și sclipitoare ce se mișcă încet în interior. Mă aplec să-l miros. E amar, cu note de citrice. Ce naiba e...

Un clic răsună deasupra capului.

Mă uit în sus exact la timp pentru a vedea cum tavanul se deschide și aruncă un val de gel peste mine. Mă împleticesc spre perețele de lumină aspră, dar nu am unde să fug; gelul continuă să curgă, umplând tubul până la talie, până la umeri. Dacă ajunge la gurile de aerisire ale căștii, mă voi sufoca. Dar nu – dacă toți călăreții s-ar sufoca în șa, nu ar mai exista turniruri.

Vârtejurile argintii sclipitoare se zvârcolesc în gel. Arată ca niște viermi, mormoloci sau celule, mici și luptându-se să supraviețuiască. Sunt nanomașini? E posibil; nobilii au tendința de a păstra cea mai bună tehnologie pentru ei, iar armăsarii sunt doar pentru nobili.

Chiar și în timp ce gelul bizar umple tubul până la gât, nu simt nicio presiune din partea lui; de fapt, mă simt mai ușoară, ca și cum corpul meu ar fi sprijinit în loc să fie împovărat. Gelul ajunge până la vizieră și, într-o clipită, mă trezesc scufundată. Curajul nu este ceva ce faci, ci ceva ce înduri, și eu îndur până când gelul se infiltrează prin găurile de aerisire din cască. Îl simt rece ca o catifea peste nas și ochi. Îmi țin respirația, dar nu mai este aer, și inspir, trăgând gelul adânc în plămâni în timp ce izbesc cu brațele în pereții tubului. Îmi inundă gura cu un gust amar de citrice și se dizolvă instantaneu pe limbă, apoi înghit ceva ca un aer cu oxigen. De îndată ce îmi dau seama că *pot* să respir chestia asta, panica profundă din piept se domolește și mă liniștesc. Sunt încă în viață.

Tot voi avea parte de răzbunare.

O tresărire înăbușită străbate atunci podeaua. Gelul argintiu blochează totul, dar vibrațiile care-mi zdruncină oasele îmi spun că mă mișc în jos, până când se aude un clic răsunător.

Cade un fulger.

Electricitatea îmi străbate corpul, arzându-mi calmul cu *durere* – nu mă pot mișca –, buzele mi se retrag de pe dinți, iar pleoapele îmi încremenesc despărțite. Prin vederea ce mi se vălurește, văd spiralele argintii din gel strălucind mai tare și începând să se contorsioneze mai rapid ca niciodată, rotocoale, vârtejuri, iar când durerea dispare brusc este înlocuită de un sentiment de *cunoaștere*. Știu că nu sunt singură.

Ceva e aici, chiar lângă mine, plutind în jurul meu. E certitudinea dintr-un vis că cineva stă în spatele tău. E înțepătura fierbinte a ochilor care îți fixează ceafa, a căldurii corporale invizibile a cuiva care pândește aproape. Cineva uriaș, mai mare chiar și decât Călărețul Roșu. Cineva care nu sunt eu.

Și apoi se mișcă.

Înainte să mă copleșească teroarea, se întinde blând spre mine; o atingere ușoară ca o pană, precaută, ceva ce pot să simt în minte, dar nu reușesc să văd; o durere de cap inversată, un deget ce-mi apasă pe interiorul craniului. Aduce întrucâtva cu curiozitatea, dar nu a mea; înclinarea curioasă a capului unui câine. E ca o invitație, o mână nevăzută ce se întinde spre mine.

Aceasta este linia. Aceasta e cotitura în ac de păr a destinului după care nu mai văd nimic. Aceasta e moartea.

„Trebuie să aștepți să-i pedepsească *Dumnezeu*, Synali.”

Nu, mamă. Nu voi face asta.

Întind și eu mâna.

Într-o clipă, corpul îmi devine fierbinte ca o febră și rece ca gheața, transpirat și apoi lipicios, și simt cum cresc. Mă simt mai mare, extinsă, ca și cum membrele mi-ar fi fost întinse mult mai mult decât sunt în realitate. Pieptul meu e singurul lucru pe care încă îl simt normal, plin de bătăile grele ale inimii. Nu știu ce naiba se întâmplă; tot ce știu este că asta e șaua, că lucrul care se află aici cu mine este uriaș, iar eu sunt mică. Suntem diferiți, dar gelul fără presiune și electricitatea ne-au... *legat* cumva. Ne-au împrumutat gândurile celui alt.

— Strângere de mână completă. Vocea mecanică rece îmi reverberează în cască: Pregătiți-vă pentru desfășurare imediată în șapte, șase, cinci, patru, trei...

Este acest sentiment... armăsarul? Se simte ca o persoană. Mintea mi se îndreaptă instantaneu către IA reală, inteligența artificială interzisă acum o sută de ani după ce s-a răzvrătit. IA falsă este folosită pentru orice pe Stație, de la subrutine de curățenie la mașinării chirurgicale, dar IA reală este ilegală. Nici măcar nobilii nu sunt suficient de duși cu capul ca să pună IA reală în armăriile lor – ei vor lucruri pe care să le poată controla, iar IA reală pe care au creat-o strămoșii noștri nu mai poate fi controlată. De aceea, regele de dinaintea regelui Ressiminus a poruncit să fie distrusă.

— Orice ai fi, murmur, îți cer doar să mă omori.

— ...doi, unu.

Podeaua de sub picioarele noastre se deschide, și atunci cădem.

Organele mi se strivesc în gât, ca un pumn care mă lovește din interior, dar imponderabilitatea preia rapid controlul, totul se prinde de nimic, apoi plutim liber în gravitație zero. Ori au cedat toate generatoarele gravitaționale ale Stației, ori suntem în...

Vârtejurile argintii din gel se dizolvă încet din vizieră, permițându-mi să văd din nou: imaginea unui întuneric limpede ca sticla, presărat cu trilioane și trilioane de stele reci, luminoase și înțepătoare.

...Spațiu.

Fără sunet, fără aer, fără viață, spațiul se întinde în fața mea ca o floare neagră oribilă, centrul petalelor fiind soarele alb și orbitor din depărtare. Accidentele îmi trec prin fața ochilor – spărturi în carcasă în Low Ward; corpuri aspirate în spațiu care se întorc arse de ger, mumificate și pline de implozii în orice cavitate; pielea caldă și moartă a tatălui meu acoperindu-se cu gheață imediat ce l-am aruncat prin sas.

Pe pielea mea nu e gheață. Încă mai respir. Probabil că mă aflu în interiorul armăsarului tatei.

Senzația de mare, de membre mai lungi, dar miezul pieptului fierbinte... Are sens într-un mod întortocheat și derutant. Am văzut asta la vizor: nobili care călăresc armăsari masivi, înalți ca niște clădiri, în spațiu, pentru turniruri importante doar pentru ei. Poveștile sunt clare: acum 400 de ani, cavalerii Războiului au plecat în spațiu pe armăsarii lor gigantici ca să apere Pământul de inamic. Dar a vedea și a citi nu înseamnă a face. A face este o muncă care îți zdrobește plămânii. A face este terifiant.

Călăresc.

În fine, cel puțin plutesc. Mă uit în jos și văd membre metalice elegante, de un alb pur, dedesubt – picioare –, și mâini de aceeași culoare, cu vârful auriu la degete. E ca și cum m-aș uita la propriul corp, doar că acum e imens și prea strălucitor.

Se spune că Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul său, dar la fel și oamenii au făcut armăsarii după chipul lor.

Un armăsar este un om artificial gigantic, blindat. Stă drept pe picioare groase, cu un trunchi cu talie de viespe ce se evazează într-un piept lat și brațe masive și, în final, un cap cu coif, de obicei fără găuri vizibile pentru ochi, urechi sau gură – găurile sunt slăbiciuni de structură în spațiu. Orificiile de ventilație a plasmei îi împânzesc etichetele picioarelor, gleznelor, trunchiul și spatelul. Fiecare margine metalică a armăsarului este șlefuită perfect, elaborat, dar fără rost, având în vedere că aerodinamica este aproape inutilă în vid; când nobilii vor ceva frumos, îl fac așa cu orice preț.

Mă îndepărtez încet în spațiu și un holocran prinde viață în fața mea și atârna acolo, printre stele, în înaltă definiție, afișând doi bărbați în sacouri decadente încheiate cu nasturi și căști pe urechi. Stau în fața unor tribune pline până la refuz de un public înfierbântat. Îi recunosc: comentatorii turnirului numiți de curte.

— Bun-venit tuturor la semifinalele celei de-a 148-a Cupe Cassiopeia anuale!

Vuietul tunător al mulțimii aproape că îi acoperă complet, dar totul mi se stinge în urechi când descopăr cu privirea Stația.

Este pentru prima dată când îmi văd casa din exterior. Îi cunosc forma – un inel metalic căptușit cu scuturi proiectate în formă de fagure de miere, în nuanțele unui curcubeu uleios, cu un turn care îl străbate ca pe o aureolă străpunsă și cu numeroasele autostrăzi de lumină dură care le leagă ca niște spițe portocalii strălucitoare într-o roată, cu tramvaie ce se reped încolo și-ncoace pe burțile lor.

Giganta gazoasă în jurul căruia orbitează stația, Esther, atârnă umflată și verde în spatele ei. Zeci de substații îi înconjoară volumul masiv – unele atașate de numeroasele sale luni, altele plutind liber, dar toate mai mici, toate terraformându-i încet suprafața, așa cum au făcut-o de la sfârșitul Războiului, acum 400 de ani, când cele 7 Stații au fost aruncate de pe orbita Pământului în sisteme solare îndepărtate în atacul final al inamicului.

E undeva acolo. Tata.

Ochii mi se rotesc de jur împrejurul Stației, la fusul din centrul ei în care locuiesc nobilii, la miile de panouri solare orientate atât spre Esther – *terren* –, cât și spre stele – *sideral*. Nici urmă de cadavrul lui, niciun fir de păr cărunt, nicio manșetă șifonată, nicio pelerină albă. Nu văd deloc trupul tatei, dar am apăsat butonul sasului și am urmărit cum dovezile crimei mele se pierd în neant... Deci unde e? Gravitația lui Esther nu l-ar trage în jos atât de repede.

Un alt holoccran îmi obstrucționează vederea; fața comentatorului e mult prea fericită când spune:

— Oameni buni, astăzi avem o confruntare fantastică pentru voi! Faimoasa Casă Hauteclare se pregătește în sfârșit să înfrunte neînvinsa Casă Velrayd – două familii cunoscute pentru mândria și iscusința lor pe terenul de luptă! Cine va învinge? Cine va cădea? Numai cerul știe!

Încerc să îndepărtiez cu mâna holoccranul, dar nu se estompează ca un ecran de vizor.

O altă voce se aude în casă, cu un vuiet încețoșat: Călărețul Roșu.

— Iartă-mi figura de stil, dar *ce mama zborului faci*, Mirelle? Asta nu e o oră de amatori, treci pe placa ta!

Un punct roșu intens străbate spațiul, venind spre mine. Am văzut armăsari pe vizor, pe afișe și în mâinile copiilor ca figurine, dar nu așa: uriaș, profilat pe pătura rece a spațiului și pe strălucirea verde a lui Esther, prea mare, prea *real*, apropiindu-se prea repede. *Nimic atât de masiv nu ar trebui să se miște atât de grațios.*

Armăsarul Călărețului Roșu e vopsit ca sângele care se usucă, roșu amestecat cu maro-închis, și are aproximativ lungimea unui tramvai întreg. Coiful său are o proeminență în formă de cioc în dreptul gurii, care urcă pe frunte și trece peste craniu ca și cum ar fi creasta unei păsări, iar călcâiele au formă de pană. O clipă, mă întreb unde are șaua: în piept sau în cap? Unde suntem poziționați noi, călăreții, în aceste păpuși colosale? Mă uit în jos, spre pieptul alb și titanice al armăsarului meu. Trebuie să mă aflu undeva în trunchi – mi se *pare* central.

Călărețul Roșu se aruncă spre mine, iar eu urmăresc, hipnotizată pe moment, cum plasma roșie pe care o produce armăsarul zăbovește în spatele lui ca niște panglici gemene fierbinți, iar apoi frigul spațiului le dizolvă. Le devorează. Căldura este supraviețuire, dar abia acum mi-am dat seama că este și frumoasă.

Prea târziu!

Vocea lui gravă în comunicator e insistentă:

— S-a defectat propulsia inițială sau ceva de genul? Stai, lasă-mă să te ajut!

Nu am nevoie de afurisitul tău de ajutor, nobile.

Nu am butoane în șa, nu am pârghii de care să trag, doar propriul corp ce plutește în gelul care acum a devenit limpede ca sticla. Indiferent ce comutatoare folosește Călărețul Roșu ca să-și miște armăsarul, eu nu le văd. Armăsarul meu nu reacționează, și nici măcar nu pot să mă îndepărtez când el ne leagă laolaltă brațele de metal. Senzația că îmi atinge cotul mă face să tresar – o apăsare piele pe piele de genul „îndepărtează-te naibii de mine”. Reacția

este exact ca la atingerea în viața reală. Îi dau mental cu flit, și rămân surprinsă când degetele aurii ale mâinii libere a armăsarului meu îmi imită perfect gândurile. Același deget mijlociu, aceeași înclinare precisă a încheieturii mâinii.

Călărețul Roșu chicotește.

— Chiar așa de tare vrei să mă ignori? Dă-i drumul! Asta nu mă va opri să ajut un coleg călăreț. Știi tu, cavalerismul? Chestia aia pe care o adori atât de mult?

Îl aud foarte slab, fiind prea ocupată să experimentez închiderea pumnului. Fac ochii mari când pumnul armăsarului alb-auriu se închide și el. Întârzierea este inexistentă, ca și cum mi-aș urmări reflexia mișcându-se într-o oglindă. Nu mă aflu doar în interiorul armăsarului – *sunt* armăsarul.

Încet, Călărețul Roșu mă remorchează spre teren: o întindere de ceea ce ar părea a fi spațiu gol dacă nu ar fi fost plăcile hexagonale plutitoare pe laturile opuse care îl încadrează. Nu pot decât să estimez distanța dintre cele două plăci – cincizeci de parse, poate mai mult. Chiar în mijlocul terenului se vede strălucirea albastră inconfundabilă a unui generator de gravitație, atârânănd ca o stea azurie în întinderea de negru, dar acesta este mult mai strălucitor decât cele din pereții Stației. Trebuie să fie un gen-grav cu rază mică de acțiune, de tipul celui folosit în timpul Războiului pentru a lansa nave de luptă și armăsari deopotrivă cu efectul său de praștie.

Când ajungem la una dintre plăci, Călărețul Roșu îmi apasă corpul plutitor pe ea; vârfurile degetelor lui pe pieptul meu declanșează instantaneu gânduri veninoase – *nu încerca să mă controlezi, rahat arogant ce ești!* Cu o zvâcnire agresivă, câmpul magnetic se activează și îmi lipește coloana vertebrală de placă. Privesc drept înainte, refuzând să mă uit la el.

— În fine, începe el jovial, eu am plecat. Mult noroc și pentru gloria regelui și toate alea!

Armăsarul lui face un mic salut – degetele roșii la fruntea roșie – și apoi pivotează, jeturile de pe spate și de pe picioare

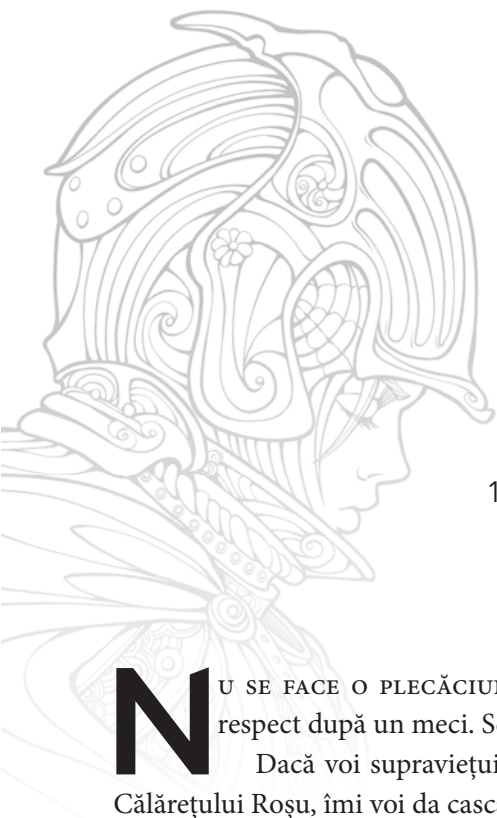
arzând roșii în timp ce se propulsează dincolo de gen-gravul de la jumătatea drumului, spre placa hexagonală de la celălalt capăt al terenului. Se mișcă ușor; evident, antrenat la academie. El a *ales* academia. Copiii nobili ca el își hotărăsc singuri soarta ușoară, în timp ce noi, restul, ne chinuim în slujbe periculoase care ne rup spatele: servitute, sudură, minerit pe substații... lucruri care rup,ucid, mutilează. La urma urmei, plebeii sunt de unică folosință – bordelul m-a învățat asta. Și tata. A tratat-o pe mama ca pe ceva ce trebuie folosit și apoi aruncat.

Furia mea fierbe la foc mare, un foc ce nu poate fi oprit, un foc pe care *nu-l voi* opri, arde și arde și *arde*, și, în mod ciudat, simt cum și lucrul aflat aici cu mine începe să ardă, furia curgând topită în jurul meu.

Mama e moartă, iar eu mi-am ucis tatăl. Sunt singură în această viață. Știu asta.

Dar, pentru prima dată în șase luni, există o minusculă descărcare de presiune, o eliberare ce se datorează faptului că și altceva în acest univers – *orice altceva* – arde la fel ca mine.

Mă voi prăbuși în foc, iar flăcările vor marca fiecare Hauteclare de pe această Stație uitată de Dumnezeu.

4. Caecus

caecus ~a, ~um, *adj.*

1. (*la propriu și la figurat*) orb
2. lipsit de lumină

NU SE FACE O PLECĂCIUNE ÎN SPAȚIU PENTRU A ARĂTA respect după un meci. Se dă jos casca.

Dacă voi supraviețui cumva acestui meci împotriva Călărețului Roșu, îmi voi da casca jos în șa. Voi fi arestată și interogată, iar apoi voi fi executată. Gărzile vor găsi în cele din urmă cadavrul ducelui Hauteclare pe orbita Stației. Casa Hauteclare va striga că e un fals, dar rezultatele testului ADN al cadavru-lui meu vor arăta adevărul: ducele Farris von Hauteclare a avut o bastardă, iar ea l-a ucis, apoi a *călărit armăsarul* lui într-un *turnir*. Nu o încăierare, nu o calificare, ci un turnir – cel mai sfânt teren pe care îți dovedești valoarea, singurul loc în care nobilii pot merge pentru a arăta întregii Stații că sunt ireproșabili în ceea ce privește onoarea, puterea și moralitatea lor. Că sunt îndreptățiți să domnească.

Turnirurile sunt locul unde nobilii cred că nobilitatea este cea mai sacră, al doilea după dormitoarele în care sunt concepute odraslele lor cu sânge pur.

Singurul lucru pe care nobilii îl prețuiesc mai mult decât competițiile de călărie este sângele lor.

De aceea tata a angajat un asasin să ne ucidă pe mine și pe mama. Mi-a luat câteva luni să sap, să mituiesc și să fiu futută pentru acest adevăr, dar în cele din urmă a ieșit la suprafață, așa cum face orice gunoi. Ducele Hauteclare ne-a ucis pentru că plănuia să candideze pentru locul liber din consiliul de sfătuitori al regelui. Un bastard este singura rușine adevărată; dacă rivalii lui ar fi aflat de existența mea, m-ar fi folosit ca să-i ruineze politic marile aspirații.

Mama și cu mine am fost miei de sacrificiu pe altarul poftei de putere a tatei.

Mă simt ca un miel de sacrificiu legat magnetic de această placă, un altar hexagonal care mă ține nemișcată pentru lovitura finală. Se rotește încet în spațiu, iar eu mă învârt odată cu el în timp ce stelele se întorc cu susul în jos și înapoi. Călărețul Roșu îmi face cu mâna de pe placa opusă; cu puțin noroc, va fi pedepsit pentru că și-a încrucișat lancea cu un bastard împruțit ca mine. Tot ce pot să fac este să aștept. Spațiul se întinde cu adevărat la *nesfârșit*, gol și negru, dar nu voi lăsa frica de el să mă cuprindă.

Gelul argintiu al șeii miroase vag a citrice. Îmi amintește de prăjiturile mamei – lămâie artificială și vanilie sintetică, lucruri atât de rare, încât ni le puteam permite doar o dată pe an, de ziua mea. Îi plăcea să gătească, indiferent cât de rău se simțea. Dacă aduceam acasă un pachet de făină grunjoasă de la gropile de gunoi, ea găsea întotdeauna energia să se ridice și să facă ceva. Cuptorul nostru bâzâia și se cutremura, iar mirosul de proaspăt copt învăluia micul nostru apartament, alungând momentan aburii de sulf și scrâșnetul tramvaiului.

Înghit nodul tare din gât. Am uitat. Cu tot sângele, moartea și complotul... am uitat că azi e ziua mea de naștere.

Vocea unui comentator îmi străpunge gândurile:

— În colțul roșu se află ilustra Casa Hauteclare și magnificul lor armăsar, Ghostwinder! Să o aplaudăm călduros pe

călăreța lui Ghostwinder, nespus de îndrăzneță și grațioasă fără efort – Mirelle Ashadi-Hauteclare!

Aplauzele mulțimii îmi fac casca să tremure.

— Lady Mirelle are prea multe victorii la activ pentru a le mai număra, Gress, adaugă cel de-al doilea comentator.

— Așa este, Bero, e de acord primul comentator. Vom vedea dacă poate să mai înscrie una astăzi. Dacă vă veți îndrepta atenția spre colțul albastru, îi avem pe neînvinșii din Casa Velrayd și pe armăsarul lor, Sunscreamer! Călărețul lui Sunscreamer nu este nimeni altul decât singurul, unicul, fostul copil-minune cu cele mai mari punctaje din istoria academiei – Rax Istra-Velrayd!

Aplauzele sunt de zece ori mai puternice pentru Călărețul Roșu. Rax. E un nume oribil, ca un baton proteic uscat pe limbă.

— Rax este specialist în sincronizări decisive, cugetă cel de-al doilea comentator. Însă Mirelle e mai degrabă o atacantă în forță. Lucrurile pot deveni urâte, Gress.

— Categorical, Bero, dar în lumea călăriei „urât” nu înseamnă altceva decât „entuziasmant”. Călăreți, pregătiți-vă plăcile!

Placa mă învârte brusc la verticală și se blochează pe poziție. Clipesc ca să-mi alung amețea – am o vedere clară de la mine la gen-grav și de la mine la Rax pe partea opusă; și placa lui e blocată în poziție verticală. Ceva tare începe să se materializeze în mâna mea, târându-se bucată cu bucată din metalul palmei armăsarului, ceva alb, lung, care se termină într-un vârf de aur ascuțit ca un ac. Știu ce este chiar înainte de a prinde complet contur: o lance. Arma enormă pe care o are în el fiecare armăsar, o lance creată cu mult timp în urmă pentru a ucide inamicul, dar acum folosită doar pentru sport.

— Să înceapă numărătoarea inversă pentru prima rundă – în numele lui Dumnezeu, al Regelui și al Stației! strigă un comentator.

— În numele lui Dumnezeu, al Regelui și al Stației! repetă titanic publicul.

Realitatea se infiltrează odată cu vocile lor puternice – știu că cei doi armăsari sunt trași unul spre celălalt de către gen-grav și că

este o linie dreaptă cu viteze amețitoare de parse pe minut, cei doi trecând unul pe lângă celălalt paralel și aproape. În acel moment de trecere, încercăm să ne lovim reciproc cu lăncile: coif, platoșă, umerare, mănuși, jambiere, brâu... șase locuri de lovit, însă doar coiful este considerat o victorie automată. Oriunde în rest este un punct. De unde știi toate *astea*? Nu știi. Nu m-a interesat niciodată cum se punctează acest joc. Pur și simplu a ieșit la iveală. Cine...?

Lucrul care e aici cu mine știe. Îmi spune cu nerăbdare totul în fluxuri de certitudine fără cuvinte; știe că ne lovim. Știe că cei doi armăsari umanoizi gigantici se despart apoi în spațiu. Știe că gen-gravul ne trage în jurul lui și spre interior ca un laț, un simbol al infinitului, pentru încă două runde. Cine are cele mai multe puncte la sfârșitul rundei a treia câștigă. Dacă un călăreț este aruncat din șa pierde. Dacă cineva lovește coiful adversarului câștigă. Singurul lucru care are voie să atingă adversarul este lancea, orice altceva este considerat fault.

Știe toate *astea* pentru că a fost prins aici de secole. *Prins?* E o mașinărie... dar nu am timp să meditez la asta, deoarece placa dezactivează brusc sistemul magnetic și mă aruncă în spațiul deschis spre gen-grav, care își rotește miezul din ce în ce mai repede. Strălucirea albastră se intensifică – nu suficient cât să împiedice vederea, dar destul pentru a mă ghida spre capăt. Ar trebui să fiu îngrozită, dar cu sfârșitul atât de aproape, cu mama atât de aproape... Au trecut șase luni de când n-am mai văzut-o. Acum nu mai e mult.

Nu știu să călăresc. Nu știu cum să câștig.

Dar știu bine cum să mânuiesc o armă.

Lancea nu e un pumnal, e mai mare. Mai grea. Mă lupt să o țin ferm, iar brațul mi se încordează sub greutatea ei, chiar dacă mâna mea de om din șa se strânge goală. O *simt*; la fel ca pe Rax și atingerea lui pe cot, mânerul lăncii e real și tare în palmă, chiar dacă există doar în afara mea, în spațiu.

Înghite. Împinge frica în jos. *Mai repede*, mă gândesc. *Vreau să-l distrug mai repede.*

Vreau să o văd mai repede.

Plasma aurie izbucnește brusc și fierbinte prin supapele din spate și prin orificiile de evacuare de pe picioare, împingându-mă de pe placă în timp ce generatorul mă trage spre el. Viteza îmi smucește măruntaiele, inima îmi sare în gât și stelele încep să se estompeze în panglici; Stația se topește într-o ceață gri curcubeu, suprafața verde furtunoasă a lui Esther se contopește, și tot ce pot să văd este armăsarul roșu care se apropie îngrozitor de repede, lancea mea alb-aurie mușcând în față ca un colț aurit în întuneric. Lancea roșie a lui Rax se îngustează până la un punct prea apropiat din câmpul meu vizual, armăsarul lui se mișcă modificându-se ușor, se ajustează, se împotrivește cumva forțelor masive de gravitație care strivesc viața din mine...

Impact.

Prea repede ca să respir. Prea repede ca să mă mișc. O milisecundă în care totul îmi trece prin minte deodată: metal, lumină, foc, durere.

Și apoi negru.

Următorul lucru pe care îl simt este întunericul. Moartea, poate.

Sfârșitul e blând și învăluit în bipuri ritmice. Nu mă pot mișca. Trupul meu – dacă încă mai am unul – pare greu, iar capul e și mai greu. Voci slabe îmi răsună în urechi:

- ...timp de recuperare?
- ...luni, cel puțin. Tratamentul cu nanomașini a fost foarte...
- Ce e cu... rezultatele ADN pentru...
- ...cum ați cerut, domnule.

Ceva moale îmi aterizează pe frunte, apoi una dintre voci se apropie de urechea mea, calmă ca o apă liniștită.

- Ne vedem dincolo, curajoaso!

Eu nu sunt curajoasă. Eu doar îndur.

Gura nu mi se mișcă, iar gâtul nu-mi vibrează; sunt prizonieră în propriul corp. Se aude foșnet de pași, clinchetul a ceva închi-zându-se, apoi bezna mă revendică din nou.

CONTINUAREA ÎN *HELLRUNNER*

CURAJUL NU E CEEA CE FACI. E CEEA CE ÎNDURI.

Ducele puternicei Case
Hauteclare este primul care moare.
Cu pumnalul meu în spate.

Nu s-a așteptat la asta. Nu a anticipat venirea
ficei bastarde care ar fi trebuit să moară odată cu
mama ei, din ordinul lui. Ar fi trebuit să ne lase
cu restul gunoaielor flămânde și de joasă
speță ale Stației.

Însă acum nu a mai rămas nimic.

Doar o furie albă ca gheața și nevoia

imperioasă de a face Casa Hauteclare să plătească. Pe toți membrii ei.

Chiar dacă asta înseamnă să-l călăresc pe Heavenbreaker, una dintre
puținele mașinării enorme rămase din Război, și să mă duelez cu cei
mai feroce nobili din sistem.

Fiecare victorie înseamnă că un alt dușman al meu moare. Și aici,
în teroarea rece a spațiului, eu și mașina ne mișcăm ca unul, cu
intenția de a distruge fiecare adversar, chiar dacă este cineva
la care țin. *Chiar dacă este cineva de care mă îndrăgostesc.*

Doar că nu sunt singură. Nu mai sunt singură.

Pentru că e ceva cu mine în mașină.

Ceva îngrozitor. Ceva... mai mult.

Și nu va fi oprit!

„În timp ce elementele SF sunt realizate scilipitor, caracterizarea
pătrunzătoare și vulnerabilitatea emoțională a lui Synali sunt cele care
dau putere acestei povești. Durerea, furia oarbă, îndoiala de sine și
curajul ei suprem vor rezona cu un număr nu tocmai mic de cititori.

Synali ar putea fi următoarea Katniss Everdeen.”

Kirkus Reviews

14+

ISBN: 978-606-088-738-6

9 786060 887386

www.edituracorint.ro